

Píseň pro jockeye

Václav Neckář

Kdo s myšlenkou loudavou se toulá po závodní dráze
Bude smeten první smečí času
I když se mu zdálo, že je absolutním vládcem chvil
Oč moudřejší je kůň z Chuchle, který nikdy nebyl v Praze
A nikdy se nepás na Parnasu
Páč je mu jedno, v které stáji právě zakotvil
Znám koně efemérní, co jednou byli první v cíli
Aby však ušli koňskému rasu
Který na jejich dostih poslední nůž si nabrousil
Ze strachu dali se zapřáhnout do pohřební káry
Svou hřebčí hrdost poslali k řádu
A políbili chomout, co jim život zachránil

Jsem jockey, nikoli však discjockey
Abych si pouštěl vlastní desky
Nečekám na O.K.
Na momentální třesky, plesky
Nevěřím v náhodné „černé koně“ koniuktury doby
Píseň je mojí profesí a neznám jiné hobby
Než trysk a cval těch hrdých bytostí
Žijící život v opojení rychlostí
Navzdory těm, co vlastním monologem zhluchli
Mí hřebci ztepilí
Tiše si běží svůj dostih v Chuchli
Pro radost z vlastního žití
V extázi svobody krevního vlnobití